

Szente B. Levente

Amikor a költők

Szócs Géza emlékére

a költők
ha elbeszélték az istenek viselt dolgait
egymásnak esnek
úgy támasztják meg egymást
mint máglyában a derék fák
égnek-földnek szálegyenest

a költők
ekkor már nem is költők lesznek
hanem tűzbe néző öreg csillagok
mert fő a mértani arányosság – mondják
és nevetnek

a költők
nem hódolnak és nem lesznek lobogók többé
nem élük újra a világ éden előtti történetét

mi végre mindez – kérdezik az emberek
avagy őrzőink lettek-e ők kik szerelemmel szerettek

de a költők
már csak egymásnak felelnek
szelíd kérdésekkel elköszönnek

SZENTE B. LEVENTE (1972) költő, újságíró. Legutóbbi verseskötete: *Csillagtitok* (2019).

Elfeledett

(egy rossz emlék-érzés takarásában,
eredménytelenül)

mivé lettél
amikor tóvá tettél

sivár fekete érc-sötét
csend ül bennem – öröklét

minden halált érzékelek
egyre kevesebbek leszünk

fény-árnyék levegő-földek
mint a hőmérséklet

lappang-e benned alamizsna
álom-átok – meg sem kérdezem

szemeiden át vakon kilátok
tükörképből üvölt – kiáltok

belém marnak recsegő-locsogó suttogások
hideg haltetek a szó-emlékek

áramütések

Vallomások a Sárgaház folyosóján

(lapszéljegyzet)

rút dalnoka
kimért rideg ész ellen –
múzsák felemás csókja
szédített el

ahogy szerelembe estem
olyan lettem
mint a befejezetlen vers
hiányosságában kiteljesedett vég
eszeveszett forróvérű rém

szájpiros szívemet megdobogtatta
minden betűszálka-szótag-hangod
hogy egyre közelebb kerültem hozzád
megéreztem a befogadást
mert nincsen tovább

akkor még egyetlen tükörszilánk védett
amikor belenéztél csak te tudtad
rajtam kívül bennem mit láttál